

EVANGHELIA ÎN CULORI

Sfinți români

**Vieți de sfinți români,
însoțite de planșe de colorat și provocări**

**Ediție îngrijită de Natalia Corlean
cu ilustrații de Alexandru Stănese**

Colecția Ortodoxia pentru copii - 24
Făgăraș, 2024

LBRIS Sfântul Calinic de la Cernica

(11 aprilie)

Sfântul Calinic s-a născut la București, în anul 1787. Provenea dintr-o familie modestă și mai avea încă trei frați. La botez a primit numele Constantin, iar Calinic a fost numit abia mai târziu, când s-a călugărit. Bucureștiul de atunci nu avea mai nimic în comun cu capitala europeană a timpurilor noastre: era un târg destul de mic, cu case joase, grădini și străduțe înguste. Constantin și frații lui învățau la o școală de lângă o biserică, unde toate materiile erau predate de preot. Școlile bisericesti au fost de altfel primele școli din provinciile românești, într-o vreme în care sistemul de educație era foarte puțin dezvoltat.

Peste 30 de ani stareț

Pe când era copil, Constantin era dus des de mama lui la Mănăstirea Cernica de lângă București. Acolo se rugau, se spovedeau, cereau sfaturi de la preoți, dar și ofereau ajutor la diferite munci. Constantin îndrăgea felul de viață al călugărilor și nimeni nu s-a mirat când la vârsta de 20 de ani acesta a ales să rămână să locuiască la mănăstire. A fost călugărit un an mai târziu și a primit numele Calinic. Schimbarea numelui la călugărie este un semn al ruperii de viața de dinainte și al dedicării întregii existențe slujirii lui Dumnezeu. Odată cu schimbarea numelui, călugărul își schimbă direcția în viață. Așa a fost și pentru sfântul Calinic: din momentul călugăriei nu au mai contat pentru el decât dialogul cu Domnul Hristos și urmarea poruncilor Lui.

După zece ani de viață în mănăstire, a fost trimis în *Muntele Athos* să locuiască o vreme alături de călugări experimentați. Când s-a întors înapoi avea 30 de ani și a fost numit în scurt timp stareț al mănăstirii Cernica. Atunci, călugării de la Cernica trăiau foarte greu, mai mult din mila oamenilor. Noul stareț a fost cel care s-a luptat

pentru a le construi chilii mai bune și le-a asigurat cele de care aveau nevoie pentru a cultiva pământul, pentru a-și coase noi haine, pentru un trai mai bun. Numărul călugărilor s-a înmulțit, iar din rodul muncii lor, reușeau să ofere alimente și familiilor de țărani săraci care vizitau mănăstirea.

Timp de 32 de ani, Sfântul Calinic a condus *obștea* călugărilor de acolo, iar apoi a fost numit Episcop de Vâlcea. Din aceste funcții de administrare a Bisericii, Sfântul Calinic a înființat ateliere, tipografii și biblioteci pe lângă mănăstire, ocupându-se în același timp și de construirea unor noi biserici. Tot el i-a ajutat pe locuitorii Bucureștiului, care treceau printr-o perioadă grea de foamete, sărăcie și boală.

Sprijinitor al Micii Uniri

În vremea Sfântului Calinic, țara noastră era împărțită în trei principate: Transilvania, Moldova și Țara Românească. Între ele era un fel de graniță, iar oamenii aveau nevoie de acte și aprobări ca să poată trece dintr-o parte în alta. Moldova și Țara Românească (unde trăia și Sfântul Calinic) erau sub dominație otomană, care impunea domnitori străini, cerea taxe mari și îngrădea libertatea oamenilor. În aceste condiții, în 1821 românii s-au răsculat, cerând dreptate și independență. Sfântul Calinic i-a adăpostit atunci la Cernica pe mulți locuitori ai Bucureștiului care fugeau de frica turcilor. Revoluția condusă de Tudor Vladimirescu a fost înfrântă, dar mișcarea aceasta a fost primul pas spre Mica Unire

“*Dacă vrei să te iubească toți, iubește și tu pe toți*” - spunea Sfântul Calinic. Nu este o promisiune că toată lumea te va iubi, ci doar îți atrage atenția că sunt oameni pe care și tu îi respingi. Ești răspunzător pentru că nu iubești, nu pentru că nu ești iubit, iar chemarea ta este să fii în pace cu toți cei care fac parte din viața ta, pentru că în felul acesta poți înmulți pacea și frumusețea în lume.

SFÂNTUL
ICRARHCALINIC
DE LA
CERNICĂ

din 1859, când Moldova și Țara Românească s-au unit sub un singur domnitor român, Alexandru Ioan Cuza. Sprijinitor al unității naționale, Sfântul Calinic a cerut tuturor preoților din zonă să facă rugăciuni pentru unirea principatelor. În 1859, el a făcut parte din adunarea care avea să aleagă domnitorul celor două provincii românești.

.....

• Sfântul Calinic a murit la vârsta de 81 de ani, la
• Mănăstirea Cernica. Deși s-a retras din lume de tânăr,
• el a rămas toată viața conectat la problemele societății.
• A avut un rol important în dezvoltarea vieții monahale
• din Țara Românească și îmbunătățirea traiului
• în mănăstiri, dar a fost și sprijinul bucureștenilor
• într-o perioadă de tulburări. Fără să fie om politic,
• Sfântul Calinic a avut o contribuție istorică la unirea
• principatelor române.

.....

- Caută-l pe Sfântul Calinic în paginile colorate de la mijlocul cărții.
- Decupează-i icoana și lipește-o aici, te va ajuta la colorat.

Termeni noi:

Muntele Athos = un fel de țară a călugărilor. Se află într-o regiune muntoasă din Grecia, unde nu există orașe sau sate, ci doar mănăstiri. Muntele Athos funcționează ca un stat și are o capitală.

stareț = cel care conduce o mănăstire. În vremurile mai vechi, starețul răspundea de problemele administrative, dar era și duhovnicul călugărilor. În zilele noastre, când numărul preoților s-a înmulțit, poate exista un alt călugăr (sau mai mulți) la care cei din obște se spovedesc. O definiție frumoasă a starețului oferă scriitorul rus Feodor Dostoievski într-un roman celebru numit Frații Karamazov. El spune că „starețul este acela care găzduiește în sufletul său și îmbrățișează cu voința lui propriul tău suflet și voința ta.” Se face referire la suflet și voință, pentru că starețul răspunde pentru sufletul ucenicului său, iar ucenicul face ascultare față de stareț. Nu este o relație de supunere ca cea dintre un șef și un subaltern, ci o îmbrățișare din dragoste a unuia față de celălalt.

obște = toți călugării sau călugărițele dintr-o mănăstire.

LIBRIS books Sfântul Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava

(2 iunie)

Deși nu a trăit pe teritoriul României de acum, Sfântul Ioan cel Nou se află în țara noastră de sute de ani. Trupul lui a fost adus la Suceava în jurul anului 1400, la dorința domnitorului Alexandru cel Bun. De atunci, Sfântul *Mucenic* Ioan de la Suceava a fost îmbrățișat de români, care îl consideră unul dintre ocrotitorii Moldovei, alături de Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iași.

Mărturisirea credinței

Sfântul Ioan s-a născut în jurul anului 1300 într-un oraș de pe teritoriul Turciei de acum. E vorba de Trebizonda sau Trapezunt (astăzi Trabzon), o localitate situată pe malul Mării Negre. Istoricii nu au aflat multe despre părinții sfântului, însă credința lui puternică ne poate face să credem că era dintr-o familie creștină, care i-a oferit o educație sănătoasă. Ajuns la vârsta maturității, Ioan călătorea mult pe malurile Mării Negre, făcând comerț. Folosea acest prilej pentru a le vorbi oamenilor despre dragostea lui Dumnezeu și despre bucuria vieții creștine. Experiența personală și relația lui directă cu Domnul Hristos îl ajuta să dea sfaturi și altora într-o vreme în care creștinii nu aveau cărți din care să învețe și preoți cu care să se sfătuiască, așa cum avem în zilele noastre. Cuvintele tânărului Ioan îi impresionau pe mulți. Nu doar spunea cuvinte frumoase, ci vorbele lui veneau din inimă. Trăia cu adevărat tot ceea ce spunea.

Dialog cu necredincioșii

Cuvintele Sfântului Ioan erau hrană pentru sufletul celor credincioși, dar pentru unii necredincioși erau motiv de tulburare. Era o persoană anume care își dorea ca mai degrabă să îl vadă mort pe acest tânăr decât să îl mai audă vorbind despre Dumnezeu. Era vorba de Reitz, un negustor străin, care a pus la cale o răzbunare: s-a dus la stăpânitorul turc din Cetatea Albă și l-a mințit că Ioan vrea să treacă la islam. Domnitorul l-a chemat imediat pe creștin la el și i-a pus în vedere *convertirea*. Ioan a înțeles

ce se întâmplase și a refuzat, continuând să vorbească despre dragostea lui față de Hristos. Plin de furie, turcul a poruncit ca Ioan să fie bătut până când va trece la musulmani. Au urmat zile grele de chinuri, timp în care Ioan a răbdat torturile și a continuat să le vorbească tuturor despre credința adevărată, despre jertfa lui Iisus Hristos, despre dragostea lui Dumnezeu față de toți oamenii și despre porunca iubirii aproapelui. Este greu de descris la ce bătăi l-au supus turcii pe Ioan, până când unul dintre slujitorii necredincioși ai cetății i-a tăiat capul. A fost clipa primirii muceniciei pentru Ioan, iar îngeri au coborât din cer pentru a-l cinsti, după cum au dat mărturie unii dintre cei care au văzut minunea. Martiriul a avut loc în anul 1330 sau 1332, în orașul Cetatea Albă, pe malul Mării Negre.

Salvarea Sucevei

La ceva ani după moartea Sfântului, domnitorul de atunci al Moldovei, Alexandru cel Bun, a aflat de minunile mucenicului. A hotărât să îi aducă trupul în cetatea Sucevei, unde își afla reședința și mitropolitul de atunci. Așa a ajuns sfântul mucenic în România, în jurul anului 1400. O întâmplare minunată a avut loc în 2 iunie 1622, când Suceava a fost înconjurată de o armată de cazaci din Ucraina. Oamenii din cetate și-au dat seama că nu se pot apăra în fața unei asemenea oștiri și au alergat la rugăciune, împreună cu toți preoții, pentru a cere ajutor Sfântului Ioan. În timp ce ei plângeau în fața raclei care adăpostea trupul sfântului, râul de la intrarea în cetate a început să se umfle. Deși era o apă mică pe care oamenii o treceau de regulă cu căruțele și caii, atunci se mărise cum nu mai fusese vreodată și continua să crească.

“*Niciodată nu mă voi lepăda de Hristos Dumnezeu și Făcătorul meu, niciodată nu voi cinsti mai mult făptura decât pe Făcătorul.*” – așa i-a răspuns Sfântul Ioan dregătorului turc care i-a propus să treacă la credința musulmană. Ioan era pregătit de moarte și mărturisirea că nimeni și nimic din această lume nu poate fi pus mai presus de Dumnezeu, Făcătorul a toate.

- Caută-l pe Sfântul Mucenic Ioan în paginile colorate de la mijlocul cărții.
- Decupează-i icoana și lipește-o aici, te va ajuta la colorat.

Termeni noi:

mucenic = o persoană care este ucisă pentru că nu vrea să renunțe la credința creștină. Primii mucenici au apărut acum 2000 de ani, în primele veacuri după Hristos, când creștinii erau persecutați. De-a lungul istoriei, oamenii au continuat să fie persecutați și noi valuri de mucenici au plecat spre ceruri. În România comunistă, de exemplu, conducătorii au trimis la închisoare mulți credincioși care au apărat Biserica și credința. Mulți au murit în torturi, rugându-se pentru cei care îi băteau și batjocoreau.

Alți mucenici contemporani sunt creștinii din Siria și Irak. Ei sunt persecutați și adesea uciși de o organizație teroristă numită Statul Islamic. În anii 2014 și 2015 numărul crimelor s-a înmulțit în această parte a lumii, unde mii de preoți, călugări și credincioși ortodocși au fost omorâți pentru că au refuzat să treacă la islam.

convertire = trecerea de la necredință la credință sau trecerea de la o religie la alta.

Văzând această inundație, străinii s-au speriat și au renunțat la ideea de a distruge Suceava. De atunci, ziua de 2 iunie a rămas ziua de pomenire a Sfântului Ioan de la Suceava, care ne amintește de dragostea lui față de cei care îl cheamă în ajutor.

Provocare:

Mucenicia este cel mai mare test al credinței. Cei care au murit pentru credință au demonstrat că pentru ei nu există nimic mai important decât Hristos. Nu i-au acuzat pe cei care i-au ucis, ci doar și-au petrecut în rugăciune și răbdare ultimele clipe ale vieții. Mucenicii sunt cei care au făcut sacrificiul suprem

din dragoste față de Dumnezeu: au primit cu seninătate ca mai degrabă să fie omorâți, decât să se dezică de Hristos.

Cum îți manifesti tu dragostea pentru Hristos? Poate mergi la biserică, poate îi ajuți pe cei care suferă sau poate altceva... Cum ai povesti cuiva despre bucuria pe care o simți atunci când faci ceva bun fără să primești nimic în schimb?